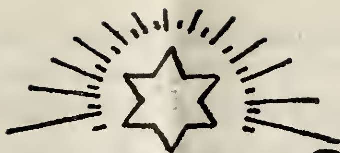

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 18 | 15. SEPTEMBER 1920 | 69. AARGANG

NOGLE BETRAGTNINGER OVER „VISDOMSORDET“.

Af

Melvin J. Ballard af de tolv Apostles Quorum.

Jeg vil læse et Stykke af det 89ende Kapitel i Pagtens Bog, en Aabenbaring, der blev givet til Profeten Joseph Smith i Kirtland den 27. Februar 1832:

»Et Visdomsord til Nytte for Højpræsternes Raad, forsamlet i Kirtland, for Kirken og ligeledes for de Hellige i Zion.

»Tilsendes med Hilsen — ikke som Befaling eller Tvang, men ved Aabenbaring og Visdoms Ord, der viser Guds Orden og Vilje angaaende de Helliges timelige Frelse i de sidste Dage.

»Givet som Princip med Forjættelse, afpasset efter de Svages Forfatning, ja de Allersvageste blandt alle de Hellige, som er eller kan kaldes Hellige.

»Ser, sandelig saa siger Herren til eder, paa Grund af de ondskabsfulde Rænker, som er og vil være i ondskabsfulde Menneskers Hjerter i de sidste Dage, har jeg advaret eder og advarer eder forud ved at give eder dette Visdomsord ved Aabenbaring,

»At saafremt nogen drikker Vin eller stærk Drik blandt eder, ser, det er ikke godt ej heller behageligt for eders Faders Aasyn; ikkun naar I forsamle eder for at nyde eders Sakramenter for

ham Og ser, dette burde være Vin, ja ren Vin af Vinstokkens Frugt, af eders egen Tilberedning.

»Og atter, stærke Drikke er ikke for Maven, men til at vaske eders Legemer med.

»Og atter, Tobak er ikke for Legemet, ej heller for Maven, den er ikke til Nytte for Mennesket, men det er en Urt for udvortes Skade og alt sygt Kvæg, og bør bruges med Visdom og Omdømme.«

Jeg ønsker at paapege mine Brødre og Søstre, at der i denne Aabenbaring ikke findes noget som helst Argument af videnskabelig Karakter, ikke noget, der fremhæver, hvorfor de Ting, som er forbudte deri, ikke er gode for Menneskene. Nøjagtig som Profeternes Belæringer i alle tidligere Tider er denne Aabenbaring gennem Profeten Joseph Smith. Ikke ved Argumenter eller ved videnskabelige Fornuftslutninger, som fremholder Lærdommens Rigtighed, har Profeterne lært Folket, men med bestemte klare Udsagn, Sandhedsprinciper, hvis Rigtighed senere demonstreres. Profeten selv indlod sig aldrig paa med fine Teorier at fastslaa, hvorfor Tobak ikke var godt for Mennesket. Vor Herre Jesus lærte paa samme Maade: »Salige er de rene af Hjertet, for de skulle se Gud.« Det var tilstrækkeligt. Dette burde være tilstrækkeligt for Sidste Dages Hellige. Det er paa Grundlag af denne Aabenbaring, vi skal føre vor Kamp. Det glæder mig imidlertid, at de, som har skænket Sagen deres Opmærksomhed, har fremdraget Beviser i Overflod, som alle viser, at Aabenbaringen er sand og Reglerne korrekte, at de Ting, som Herren har befalet os ikke at bruge, virkelig ikke er gode for os. Og Aabenbaringen blev givet, da Menneskeheden endnu ikke vidste, at Tobak var skadelig.

Der er en Ting i Aabenbaringen, som Herren angiver som Grund til sine Befalinger: Paa Grund af de Rænker, som findes i Menneskenes Hjerter nu, og som vil findes herefter, advarer han os, for at vi kan undslippe Resultatet af disse Rænker. I sidste Vers af Aabenbaringen findes dette vidunderlige Løfte til os, hvis vi vil efterkomme hans Anordninger: »Jeg Herren giver dem (som holder denne Befaling)

det Lofte, at Dodens Engel skal gaa dem forbi ligesom Israels Born og ikke ihjelslaa dem.«

Vi har alle iagttaget Aabenbaringens Sandhed. Gud vidste, hvad der fandtes i rænkefulde Menneskers Hjerter, og han ved, hvad der findes der i Dag. Han ved, hvad der endnu vil ske. Han lovede ikke, at Straffedommene i de sidste Dage ikke vilde ramme de Sidste Dages Hellige. De fandtes rundt om Israels Born, thi Menneskene dode til alle Sider omkring dem, men Doden gik de Dore forbi, hvis Dorstolper var mærkede med Lammets Blod. De Straffedomme, som vil gore deres Host blandt Jordens Nationer, skal ogsaa finde Vej til de Sidste Dages Hellige. De vil være paa vor hojre Haand og paa vor venstre, og de vil gaa os forbi, hvis vi holder Herrens Anordninger og derved bliver modstandsdygtige. Dette gik saa tydeligt op for mig under den forste Influenzaepidemi for to Aar siden. Paa mine Besog til Hospitalerne i Nordvest horte jeg af Lægerne, og deres Optegnelser viste det samme, at naarsomhelst den spanske Syge angreb en stærk Roger, var der ikke noget Haab for ham. Han havde ingen Modstandskraft. Hans Lunger var saa svækkede, at de ikke kunde overvinde Virkningen af Sygdommen, og Resultatet blev, at Dodeligheden blandt denne Klasse Mennesker var storre end i nogen som helst anden. Jeg har besogt Sanatorier, hvor Ofrene for den hvide Pest, Ofrene for Tuberkulosen, opholder sig, og vi har fastslaaet, at i mange Tilfælde er Sygdommen opstaaet paa Grund af Svækkelse i Lungerne foraarsaget ved Rygning.

Foruden alle de Grunde, andre har til ikke at ryge Tobak, har vi tillige Herrens Befalinger, og hvad os angaar, burde vi være villige til at afholde os fra Brugen af Tobak, fordi Herren har forbudt det. Nogle af vore Brodre og Sostre synes at undskylde sig med, at Herren ikke direkte udtalte det som en Befaling, men for mig har Visdomsordet en Befalings Styrke, thi andet Vers erklærer, at denne Aabenbaring er givet for at vise Guds Vilje med Hensyn til de Helliges time-

lige Frelse i de sidste Dage. Hvis Visdomsordet er Guds Vilje, er det lige saa bindende for mig som Medlem af denne Kirke, som en Befaling fra Herren vilde være, thi hvorledes kan jeg undskylde mig, naar Herren gør mig bekendt med sin Vilje, og jeg ringeagter den? Der staar i Skriften, at den, som kender Mesterens Vilje og ikke gør den, skal blive slaaet med mange Hug, og det Ansvar at have kendt Guds Vilje hviler paa Kirkens Medlemmer, og vi kan ikke undskylde os, der er ingen Undskyldning for os paa Dommens Dag ved at prøve paa at sige: »Du befalede mig det ikke Herre.« Han kundgjorde sin Vilje, og det er nok. Herren har selv sagt, at den, som venter at blive befalet i alle Ting, er en efterladen Tjener. Menneskene burde, selv om de ikke kender Guds Vilje, søge at udføre mange Retfærdighedsgerninger. Nu da vi kender, hvad Guds Vilje er, er der ingen Undskyldning for os. Det Ansvar hviler paa os, at vi kender Guds Vilje, og hvis vi ikke tager Hensyn til den, vil vi modtage »mange Hug«.

Jeg føler, at vi burde svare som Adam, da der ved en vis Lejlighed blev befalet ham at bygge et Alter og opsende Offer til Herren. Han gjorde det. Og da Englen kaldte paa ham, da han opsendte Offer, og spurgte: »Hvorfor gør du dette?« gav Adam det ophøjede og sublime Svar: »Jeg ved det ikke, men Gud har befalet det.« Det var nok for ham. Det burde være nok for enhver Sidste Dages Hellig, at Herren har befalet det, og vi er ikke ladt i Mørke med Hensyn til Visdommen af Befalingen, nej de Oplysninger, som senere er kommet til, viser tydeligt Skadeligheden af at nyde de Ting, som Herren har forbudt.

(Fortsættes).

Til Nag mit Hjerte intet Husrum ejer, —
Jeg sørger gerne for en bedre Lejer.

Christian Winther.

EN LILLE HISTORIE
FRA
DR. MAESERS LIV.

I et af de sidste Aar, Karl G. Maeser levede, horte jeg ham fortælle en rorende lille Historie fra sit eget Liv, en lille Historie, som jeg aldrig vil glemme, og som ofte har hjulpet mig gennem trange Tider.

Begivenheden foregik i hin mindeværdige Uge i Efteraaret 1875, da det nu saa vidt beromte »Brigham Young Universitet« blev grundlagt. Præsident Young havde beskikket den tilbageholdne, men intelligente og i Undervisningsfaget saa fremragende Udlænding Karl G. Maeser til at indfore og bringe i Anvendelse et fuldstændig nyt og vanskeligt Opdragelsessystem, hvis omfattende Plan gik ud paa at indprente de studerende sande Religionsprincipper og en sund Moral, saavel som at give dem deres videnskabelige Uddannelse. Forst af alt skulde de lære at tro paa et ledende Forsyn — som den store Grundlægger og Profet udtrykte sig: »Selv Aritmetik skulde ikke læres uden Guds Aand«.

Til Udforelsen af dette store Formaal havde Dr. Maeser nu viet hele sit Hjerte og alle sine Evner.

Da den forste Uges Arbejde nærmede sig sin Ende, og den unge Leder netop var begyndt at forstaa, hvilket kæmpemæssigt Arbejde han havde taget sig paa, kom der et foruroligende Budskab fra hans Chef og aandelige Leder. Budskabet var, at Brigham Young i Lobet af tre Dage vilde komme og se paa de skrevne Planer til det sublime Projekts Udforelse. Da han fortalte Historien, tilstod den gamle Mand, at han endnu ikke havde udkastet Planer til Arbejdet. Hvor interesseret, enthusiastisk og besluttet han end var, havde han dog endnu ikke faaet udtænkt og planlagt netop, hvorledes han vilde udføre det altsammen.

Det var Fredag Aftenen, at Præsidentens Budskab kom, og vor kære gamle Mester forsikrede os, at han gik hjem med

et tungt Hjerte. Hele Natten sad han ved sit Skrivebord og provede paa at fæstne sine Planer til Papiret, provede paa at gribe de himmelfodte Ideer, der fo'r forbi som lysende Glimt i hans indre Bevidsthed, og forme dem til et forstaaeligt og systematisk Udkast af den Fremgangsmaade, han agtede at anvende, men forgæves; hans besværlige Arbejde ledte ikke til noget Resultat. Da Morgenroden kiggede ind gennem Vinduerne til ham, havde han endnu ikke begyndt. Den følgende Dag, Lordag, tilbragtes med Forsog paa at fange den Plan, som svævede saa flygtig og ugribelig i Luften foran ham. Han gik frem og tilbage over Gulvet, han hang over sit Skrivebord, men forgæves; Tusmørket kom, og endnu havde han intet naaet. Lordag Nat blev en Gentagelse af Natten før, og gennem hele den lange Sabbath arbejdede hans trætte Hjerne i det samme resultatlose Spor. Da Natten hin uforglemmelige Sondag sænkede sig over Br. Maeser, sænkede samtidig sort Fortvivlelse sig over hans Hjerte. I Morgen vilde hans Overordnede komme, og hvorledes skulde han kunne se sin store General i Øjnene og indrømme, at han har kommet til Kort?

Fuldstændig nedbojet af Fortvivlelse kastede han sig paa sine Knæ og anraabte sin Gud:

»O Fader!« bad han paa den smukke ydmyge Maade, som kendetegner ham. »Vis mig den rigtige Maade! Hjælp mig at forme Planerne til dette store Arbejde, thi jeg kan ikke selv.«

Med det samme blev den tunge Byrde lettet fra hans Hjerte, og det var næsten, som om en Stemme sagde til ham: »Broder Maeser, hvorfor har du ikke bedt for?« Han forsikrede os, at som direkte Svar paa hans Bon stod med det samme Planen klart og tydeligt for ham, og han sprang til sit Skrivebord og skrev. I Lobet af en Time eller to havde han det hele i Orden.

Og de, som nod godt af det uvurderlige System — efter deres egen Stræben og deres Evner — ved, hvor udmærket det var lagt til rette. De, som har provet at følge det, ved, at Gud viste ham den rette Maade. I min Erindring genkalder jeg

den Ynde og Simpelhed, med hvilken vor kære Broder Maeser fortalte denne lille Historie, og jeg hører endnu en Gang hans Stemme skælve, idet han paalagde os »altid at bede til Fader først«. (Fra »Improvement Era«.)

SPARSOMMELIGHED.

Tale af

Heber J. Grant.

Jeg har lige fra Brigham Youngs Dage indtil nu hørt Folkets Ledere tilraabe de Hellige, at de skulde leve efter deres Midler, at de skulde være sparsommelige, at de skulde lære at holde igen.

Jeg har hørt Præsident Lyman sige til Folket Gang paa Gang, at hvis de kun vilde spare og lægge i det mindste ti Øre til Side af hver Krone, de tjente, vilde de, naar Livets Kamp var til Ende, være sikker paa at være i betryggende økonomiske Omstændigheder.

Den, som tjener fem Hundrede Kroner om Maaneden, men giver fem Hundrede og ti ud, er sikker paa en Gang at staa over for Fallitten, sikker paa at miste Tiltro og Ære i hvilken som helst By. Men den, som kun tjener fire Hundrede Kroner, men giver tre Hundrede og halvfems ud, er den, som vil skabe sig en Karière i Livet.

James J. Hill, der er en af de største Finansmænd, som Amerika har fostret, sagde: »Notér enhver, som ikke lærer at spare og holde igen, som økonomisk mislykket.«

Næsten alle de, som har gjort sig bemærket i Forretningslivet i finansiel Henseende, lærte at spare i deres Ungdom. Jeg tror, at Komfort og Lykke venter dem, der lærer at leve efter, hvad de tjener!

FORSINKEDE EMIGRANTER I 1856.

(Sluttet.)

I de næste fireogtyve Timer herskede Forvirring i sin højeste Potens omkring Devils Gate. Kvæg brolede, Muldyr skrydede, Mænd raabte, og Kvinder og Børn græd, hvorhen man saa. Vogne, Trækvogne, Heste, Kvæg, Muldyr, Skrammel, Sengetøj o. s. v. altsammen i en stor Forvirring. Hvad der skulde ske, maatte ske hurtigt, da Provianten var omtrent udtømt, og der var ikke nogen Udsigt til Hjælp, for der var sendt Bud til Kirkens Autoriteter, og de var mere end tre Hundrede Mile borte. De unge Mænd i Undsætningskompagniet var saa overlæssede med Arbejde, at de næsten hverken vidste ud eller ind.

Om Morgenen den 3. November sendte Kaptajn Grant med Kurer følgende Bud til Præsident Brigham Young:

»Der er ingen Grund for mig til at prøve paa at beskrive disse Menneskers Tilstand, thi De vil erfare alt af Deres Søn Joseph og af Broder Garr, som er Overbringerne af dette Budskab. De kan forestille Dem fem à seks Hundrede Mænd, Kvinder og Børn, der er afkræftede af at drage Trækvogne gennem Dynd og Sne, og som besvimer langs Kanten af Vejen. Børnene græder af Kulde, deres Lemmer er stivfrosne og deres Fødder bløder, og nogle af dem er uden Klæder til at beskytte sig mod Frosten. Synet er for meget selv for de stærkeste af os, men vi hænger i og gør vor Pligt uden at tvivle og uden at tabe Modet. Vort Selskab er for lille til at kunne yde megen Hjælp. Vor Bistand er kun som en Draabe i Havet mod, hvad der tiltrængtes. Jeg tror ikke, at mere end en Trediedel af Martins Kompagni vil være i Stand til at gaa længere. De kan synes, at dette er Overdrivelse, men det er ikke desto mindre sandt. Nogle af Emigranterne er ved godt Mod, medens mange er som Børn og forstaar ikke, hvad de er stillet over for.

Jeg har aldrig for været saa interesseret i nogen Mission, som jeg er blevet kaldet til at udføre, som i denne, og alle mine Kammerater siger det samme. Vi har bedt uden Afladelse, og Herrens Velsignelse har været med os.

Broder Charles F. Decker, som har rejst denne Vej 49 Gange, erklærer, at han aldrig tidligere har set saa megen Sne paa Sweetwater, som der er i Aar.

Broder Hunts Kompagni er to Dagsrejser bag efter os, og Cyrus H. Wheelock og nogle af de andre Brødre er hos dem. Vi vil prøve paa med Herrens Hjælp at bevæge os frem mod Dalen hver Dag, selv om vi vil blive nødt til at kaste Sneen for at gøre det. Jeg har aldrig set de unge vise en saadan Energi og Tro som paa denne Tur.«

Efter ti Dages haard Rejse over ufremkommelige Veje kom Joseph A. Young og Abel Garr til Salt Lake City stive og udmattede og afleverede øjeblikkelig deres vigtige Budskab til Præsident Brigham Young, hvorefter de hengav sig til velfortjent Hvile.

V.

At beskrive Tilstandene og Forholdene omkring det gamle Fort i Devils Gate hine Dage i November 1856 vilde blive et vanskeligt Hverv. Ca. 25 af de ni Hundrede Emigranter, som var ankommet dertil siden den 2. i Maaneden, var allerede døde, og andre stredes med Døden. Deres Proviant var næsten udtømt, og der var ikke nogen Udsigt til Hjælp. Sneen laa gennemsnitlig atten Tommer højt, og Vejret var bitterlig koldt. Foderet var knapt, og Kvæget døde. Brænde var omtrent utilgængeligt, og de mere svage blandt de Hellige frøs bogstavelig talt ihjel. Hvis der ikke blev taget øjeblikkelige Forholdsregler til at afhjælpe Situationen, vilde alle som een omkomme.

Kaptajn Grant, som klart indsaa, hvorledes Sagerne stod, befalede sine Mænd at optage Rejsen mod Vest med Martins Kompagni, selv om de ikke naaede andet end at finde en bedre

Lejrplads med Adgang til Foder og Brænde. De, som ikke kunde gaa, blev stoppet ind i de overlæssede Vogne, og Resten asede bagefter med deres Trækvogne, saa godt de kunde.

Da de kom til det forste Vadested over Sweetwater, Vest for Devils Gate, fandt de Strommen fuld af Drivis, saa den var farlig at gaa over paa Grund af Vandets rivende Lob. Vognene kom dog godt over og kørte videre, til de kom til en lun Lejrplads, hvor de slog sig ned for Natten og gav sig, efter at have begravet flere som var dode i Lobet af Dagen, til at gore alt i Stand til at modtage de, der kom efter, og som kunde ventes hvert Øjeblik.

Da de, som korte Trækvognene, kom til Bredden af den forrædderiske Strom, nægtede de at gaa videre, da de forstod, hvad det vilde betyde for dem, om de gjorde det, thi Vandet vilde paa sine Steder gaa dem til midt paa Livet, og der var mere end hundrede Fod over. At gaa over denne Bjergstrom betod for dem i den Tilstand, de var i, intet mindre end Selvmord, og de huskede, at næsten en Sjettedel af deres Tal maatte lide Doden ved at gaa over North Platte for otte Dage siden. De ventede ikke, at nogen Magt paa Jorden kunde bringe dem levende fra dette Sted, og de mente som saa, at hvis de skulde do alligevel, var det unodvendigt at oge deres Lidelser ved en saa halsbrækkende Gerning som at vade over denne Isstrom. De havde vandret Hundreder af Mile over en næsten vejlos Ørken og slæbt deres tunge Trækvogne med og skulde nu efter at have bragt saa kolossale Ofre for Sandhedens Sag lade deres Liv paa en saa frygtelig Maade. De blev grebne af Skræk og anraabte Herren om Hjælp, men fik intet Svar.

Efter i Fortvivlelse at have opgivet alt Haab, efter at alle Veje syntes lukkede, kom tre attenaarige Knose af Undsætningskompagniet dem til Hjælp og bar til Forbavselse for alle dem, der var Vidne dertil, næsten hvert eneste Medlem af det hjemsogte Kompagni over den isfyldte Flod. Deres Anstrengelser var saa frygtelige, og det, de udsatte sig for, saa farligt,

at alle tre i deres senere Aar døde af Følgerne. Da Præsident Brigham Young hørte om denne heltemodige Handling, græd han som et Barn og erklærede senere offentlig, »den Handling alene vil sikre Allen Huntington, Georg W. Grant og David P. Kimball en evigvarende Frelse i Guds celestiale Rige i Verdener uden Ende.«

Om Eftermiddagen den 9. November blev de bedste Okser, som var tilbage ved Devils Gate, spændt for 40 tomme Vogne, og Vognene blev belæssede med Emigranter og disses Bagage, hvorpaa et nyt Tog begav sig mod Vest. De slog Lejr paa samme Sted som Brødrene i det første Tog. Tre af Undsætningskompagniet og sytten af Kørerne i Vogntoget blev tilbage ved Devils Gate for at passe paa det efterladte Gods og Vognene. Al den Proviant, som kunde undværes, og saa meget af Kvæget, som ikke kunde gaa længere, blev ladt tilbage til dem at leve af.

Næste Morgen tog Hodgetts og Hunts Vogne alle de Emigranter op, som ikke længere kunde gaa, og fortsatte fremad, medens de øvrige fulgte efter. Dermed var Trækvognene ude af Sagaen for det Aar; Vognene havde nu taget deres Plads.

Om Aftenen den 11. fandtes Provianten at være næsten udtømt, og intet Tegn til Hjælp var at se. Et halvt Dusin Dødsfald eller mere indtraf daglig, og selv de stærkeste af Emigranterne begyndte at tabe Modet. Sneen føg, og bidende koldt var det. Ikke et Ord fra Dalen havde naaet til Kaptajn Grant, siden han tog hjemme fra for 36 Dage siden, og med mindre han fik Hjælp med det allerførste, vilde denne Del af Landet blive en sand Kirkegaard.

Lige før Solnedgang saas en mørk Plet i det Fjerne at bevæge sig hen mod dem gennem den dybe Sne. Den blev anslaaet til at være et vildt Dyr af en eller anden Slags. Til at begynde med blev der kun skænket den liden Opmærksomhed, men som den kom nærmere, blev alle Øjne rettet mod den. Den antog nu Form af en Mand og to Heste, og nu kan det nok være, Lejren blev opmærksom. Alle var spændt til det

yderste, og inden længe var deres Førbavselse fuldkommen, thi Ephraim K. Hanks, Kongen før alle Spejdere, stampede ind i Lejren med to Heste fuldt læssede med Bøffelkød.

(Her følger nu Ældste Hanks Historie. Den er i mange Tilfælde bekræftet af Følk, som kendte til de omtalte Begivenheder:)

»Jeg var nede ved Provo før at fiske og følte en Tilskyndelse til at drage til Salt Lake, men af hvilken Grund vidste jeg ikke. Paa Vejen dertil overnattede jeg hos Gurney Brown i Draper. Da jeg var noget udmattet efter den haarde Dags Rejse, gik jeg tidligt til Ro, og som jeg laa lysvaagen i min Seng, hørte jeg en Røst kalde mig ved Navn og derpaa sige: »Trækvognsfolkene er i Nød og behøver din Hjælp; vil du drage ud og hjælpe dem?« Jeg vendte mig øjeblikkelig i den Retning, hvorfra Røsten lød, og saa en Mand af almindelig Højde i Stuen. Uden Betænkning svarede jeg: »Ja, jeg skal nok drage af Sted.« Jeg vendte mig derpaa før at søve, men han havde kun søvet nogle Minutter, da Røsten lød for anden Gang og gentog næsten de samme Ord som før. Mit Svar var det samme. Dette gentog sig før tredie Gang.

Da jeg vaagnede næste Morgen, sagde jeg til Broder Brown: »Trækvognsfolkene er i Nød, og jeg har løvet at drage ud og hjælpe dem.«

Efter Frokost skyndte jeg mig til Salt Lake og ankom dertil Lørdagen, før der blev kaldet paa Frivillige til at drage ud og hjælpe det sidste Trækvognskompagni ind. Da nogle af Brødrene svarede paa Kaldet ved at sige, at de vilde kunne tage af Sted i Løbet af et Par Dage, rejste jeg mig og sagde, at jeg var parat til at rejse med det samme.«

Næste Dag drøg jeg af Sted Øst paa øver Bjergene med en let Vogn ganske alene. Omtrent ti Mil Øst før Green River mødte jeg en Del Vogne, der var blevet sendt ud før at undsætte de førsinkede Kompagnier, men var vendt om paa Grund af den dybe Sne. De, søm kørte dem, var kommet til den Slutning, at baade Emigranterne og de sytten Helte, som

var draget dem til Undsætning, var omkomne, og de havde ikke i Sinde at risikere deres eget Liv ved at kore længere.

Jeg forsynede mig med alt, hvad jeg trængte til, og fortsatte fremad. Lige for jeg naaede South Pass, blev jeg overfaldet af en af de værste Storme, jeg nogensinde har været ude for. Nær ved Toppen kom jeg til en Vogn, der var delvis ladet med Proviant og under Opsigt af Redick N. Allred. Efter at have undt mig den nodvendige Hvile, sikrede jeg mig en opsadlet Hest og et Lastdyr af ham og fortsatte fremad i Sne til Livet.

Efter at have rejst en Dag eller to modte jeg Joseph A. Young og en af Garr's Sonner paa Vej til Salt Lake med vigtige Budskaber til Præsident Brigham Young. Næste Aften, da jeg gjorde mit Natteleje i Stand, tænkte jeg paa, hvor rart det vilde være at have et Boffelskind at ligge paa og noget fersk Kod til Aften. Jeg knælede ned og bad Herren om at sende mig en Boffel. Tænk Eder min Forbavselse, da jeg ved at se op saa en stor fed Boffel 50 Yards fra min Lejr. Saa hurtigt, som jeg kunde faa fat paa min Bosse, skod jeg den ved forste Skud. Efter at have spist saa megen Tunge og Morbrad, som mit Hjerte begærede, lagde jeg mig til Ro, mens min Hest maatte nojes med Sagebrush.

Næste Dag naaede jeg Ice Spring Bench omtrent 60 Mil Vest for Devils Gate og fældede en anden fed Boffel. Jeg skar Kodet i lange Strimler og læssede det paa mine Heste. Jeg drog videre til hen imod Aften, da jeg i det Fjerne saa ligesom en sort Streg i Sneen. Da jeg nærmede mig, syntes den at bevæge sig, og saa vidste jeg, hvad det var.

Ved Solnedgang naaede jeg det hjemsogte Trækvognskompagni, og det Syn, som modte mig, var nok til at rore selv den haardeste. Disse stakkels Menneskers udsultede og udtærede Legemer og odelagte Udseende kan aldrig udslettes af mine Tanker. De strommede sammen om mig, og en eller anden sagde: »Aa giv mig lidt Kod til mine sultne Born.« Skælvende Drenge med Taarer strømmende ned ad Kinderne

raabte: »Giv mig lidt Herre,« og saaledes videre. Paa mindre end ti Minutter var alt Kodet borte, og kort efter spiste alle Bisonkod med et Udtryk af Velbehag, som det gjorde en godt at se paa.

I Lobet af Aftenen kom en Kvinde forbi Ilden, hvor jeg sad, og syntes at være i stor Nod. Af Nysgerrighed fulgte jeg hende til Daniel Tylers Telt, der laa et Stykke borte. Hun bad ham, om han ikke vilde komme og salve hendes syge Mand. Broder Tyler fulgte med hende, men da han saa Manden, sagde han: »Jeg kan ikke administrere til en dod Mand,« og vendte tilbage til sit Telt, da han var nær ved at være syg selv. Jeg gik over til Lejrilden, hvor Kaptajn Grant og Heber P. Kimball sad, og bad dem om at bistaa mig nogle Minutter, hvilket de indvilligede i. Vi vaskede Manden fra Hoved til Fod med varmt Vand og salvede ham saa. Under Salvningen befalede jeg ham i Jesu Kristi Navn at aande og leve. Virkningen var omtrent ojeblikkelig, og han satte sig straks op i Sengen og sang en Sang. Hans Kone var saa ude af sig selv af Glæde, at hun lob hele Lejren igennem, idet hun raabte: »Min Mand var dod, men den Mand, som bragte Kodet, har helbredet ham.«

Begivenheden vakte almindelig Opsigt i hele Lejren, og mange af dem, som for var fortvivlede, fik nyt Mod fra samme Ojeblik. Efter det blev storste Delen af min Tid anvendt til at se efter de syge og lidende. Somme Dage salvede og administrerede jeg til saa mange som et eller to Hundrede, og i Snese af Tilfælde var ojeblikkelig Helbredelse Folgen.

Til Trods for alle disse vidunderlige Tilkendegivelser af Guds Kraft mistede mange af de Hellige deres Lemmer enten helt eller delvis. Mange vaskede jeg med varmt Vand, til de frosne Dele faldt af, og jeg maatte klippe Kodstrimlerne over med min Saks. Nogle mistede Tæer, andre Fingre og atter andre hele Hænder eller Fødder. En Kvinde mistede begge sine Ben til Knæerne.

Naar Kompagniet Dag efter Dag var paa Marsch, forlod jeg

Vejen med mit Lastdyr og gik paa Jagt. Paa disse Ture nedlagde jeg mange Bofler og uddelte Kodet blandt de sultende Hellige. Det mest mærkelige ved det var, at jeg havde rejst samme Vej mere end halvtredsindstyve Gange for og aldrig tidligere set saa mange Bofler i den Del af Landet. Der var ikke een i Kompagniet, uden han jo troede, at Herren havde sendt dem som Svar paa Bon.«

Den 17. blev Emigranterne fyldte med Glæde ved at mode William H. Kimball i Spidsen for et andet Undsætningskompagni. Man vil huske, at Ældste Kimball tog Ledelsen af Willies Kompagni ved Rocky Ridge og forte det til Dalen. Efter kun at have været een Dag i Salt Lake, gav han sig paa Vej tilbage igen med flere lette Vogne ladede med Proviant, Klæder og Medicin.

Kompagniet naaede South Pass den 18. efter at være blevet pisket af en frygtelig Storm hele Dagen. Der lod adskillig Klagen fra dem, der var nodt til at gaa, da deres Fodder var i en skrækkelig Tilstand. Fra da af modte de Vogne hver Dag og havde snart Vogne nok til at kore alle.

Den 30. November naaede de 413 overlevende af Martins Kompagni Salt Lake, og de ovrige ankom i Lobet af de næste fjorten Dage.

Der findes næppe nogen storre heroisk Bedrift nedskrevet i Historiens Annaler end den, som blev udfort af de 27 unge Mænd, som forlod Saltso Staden den 27. Oktober 1856 for at hjælpe de 1550 forsinkede Emigranter, der var standsede af den tidlige Sne og strenge Vinter Hundreder af Mile fra menneskelig Beskyttelse, uden Fode og Husly. Ved de tapre unge Mænds utrættelige Anstrengelse blev de Redskaber i Herrens Haand til at frelse disse ulykkelige fra en frygtelig Skæbne.

Om det ikke havde været formedelst disse heroiske Bestræbelser, vilde der ikke have været nok Emigranter i Live til at fortælle Historien.

DIGTE.

Lad os blive i vort Indre
Som Naturen selv, der gror,
— Meget mer og meget mindre
End vi i vort Hovmod tror —
Saa vi aabner os mod Solen
Som en Blomst i Vaarens Jord.

Axel Juel.

»Du skal lee!« blev min Devise,
Latter dæmper hver en Vee;
Tro mig, Mangen, som vi prise,
Fik sin Lykke ved at lee!

H. C. Andersen.

Hist bag de yderste Stjerner,
Hvis Smil dit Øje ser,
Ligger der Verdensstjerner,
Til hvem de ogsaa ler.

Olaf Hansen.

Rettelse.

Da det kneb lidt med Korrekturlæsningen af sidste »Stjerne«, har der desværre indsneget sig et Par alvorlige Fejl i Teksten, og den ene ser vi os nødsaget til her at rette. I Stykket »Til Kamp« staar paa Side 275 »den store Kamp om *Menneskelig* og Menneskesjæle«. Skal være: *»Menneskeliv* og Menneskesjæle«.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).